

Дарунок

Яків Щоголів

Як недоля вам сказала:
Йдіть ви різно, в ті часи
Ти дала йому дарунок —
Стьожку з темної коси.

Той дарунок неоцінний
В білий аркуш він вложив
І від втрати довгі роки
І стеріг, і боронив.

Йшли годи: води багато
По безоднях утекло;
Не було чого — рожалось,
Умирало — що жило...

І під захід днів бездольних
Він про аркуш свій згадав,
Положив перед собою,
Білу стьожку розгортав.

А за нею розгортались,
Як в таємних мріях сна,
Чисте небо, гай зелений,
Над долинами весна;

Темні коси, сині очі,
Мат любастрових плечей,
Невимовна міч і сила
В душу линучих речей;

Далі сльози, туга, розпач,
Розруй згублених надій,
Шлях, ялиною покритий,
І могила пишних мрій...